

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/87/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2321010539
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Ferencziová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2321010539.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Ferencziovej a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a Mgr. Michala Polláka, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 6.7.2022, č.k. 17T/42/2021-310, na verejnom zasadnutí konanom dňa 13.10.2022 takto

o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 3 Trestného poriadku súd zrušuje napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný

A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D., E. F. XXX/X, t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Leopoldov odsudzuje

Podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd ukladá obžalovanému trest prepadnutia vecí, a to:

- 1 ks vrchnák z PET fľaše so zapusteným kovovým kotlíkom (stopa č. 3),
- 1 ks digitálna váha Digital Pocket Scale 500g x 0,01 g (stopa č. 5).

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

od presne nezistenej doby si neoprávnene zadovážil od neznámej osoby a do 22.30 hod. dňa 20. 01. 2021 v obci Veľké Úľany na ul. Štefana Majora pred ubytovňou pri benzínovej stanici neoprávnene prechovával u seba v zmysle znaleckého posudku Kriminalisticko-expertízneho ústavu PZ v Bratislave č. PPZ-KEU-BA-EXP-2021/582:

- 2 plastové vrecká s tlakovým uzáverom s obsahom tmavohnedého kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 24 018 mg obsahujúceho metamfetamín,
- plastové vrecká s tlakovým uzáverom s obsahom bieleho kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 10 195 mg obsahujúceho metamfetamín,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom bieleho kryštalického materiálu s celkovou hmotnosťou 9245 mg obsahujúceho metamfetamín,
- 6 ks plastových vreciek s tlakovým uzáverom obsahujúceho metamfetamín o celkovej hmotnosti 11 320 mg,
- 1 ks zatavená plastová injekčná striekačka s modrým piestom, o objeme 5,6 ml obsahujúceho metamfetamín o hmotnosti 1654 mg,
- 1 ks zatavená plastová injekčná striekačka s modrým piestom, o objeme 2 ml obsahujúceho metamfetamín o hmotnosti 98 mg,

teda metamfetamín o celkovej hmotnosti 56 530 mg, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť minimálne 565 obvykle jednorazových dávok drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho metamfetamínu vo forme bázy, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok,

- 1 ks plastová nádoba s vekom s nápisom Sudocrem obsahovala vysušené konope o hmotnosti 1437 mg, z ktorého množstva by bolo možné pripraviť najviac 3 obvykle jednorazové dávky drogy, každá s obsahom minimálne 10 mg absolútneho THC, ktoré sú spôsobilé po aplikovaní ovplyvniť psychiku užívateľa, pričom THC je zaradený v zmysle zákona Národnej rady SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny psychotropných látok,

a obžalovaný bol rozsudkom Okresného súdu Námestovo, č. 4T/35/2020 zo dňa 10. 07. 2020, právoplatným dňa 10. 07. 2020, odsúdený za zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona.

Za to súd obžalovanému § 172 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 11 (jedenásť) rokov a 8 (osem) mesiacov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona obžalovanému uložil ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou. Podľa § 76 odsek 1, § 78 odsek 1 Trestného zákona súd obžalovanému uložil ochranný dohľad v trvaní 1 (jeden) rok. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanému uložil trest prepadnutia veci a to: 1 ks vrchnák z PET fľaše so zapusteným kovovým kotlíkom (stopa č. 3), a 1 ks digitálna váha Digital Pocket Scale 500g x 0,01 g (stopa č. 5).

Proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17T/42/2021 zo dňa 6.7.2022 podal obžalovaný hneď po jeho vyhlásení odvolanie, ktoré takto odôvodnil:

„Právo na obhajobu a hodnotenie dôkazov

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd vyhodnotil dôkazy s prihliadnutím na dôkazy, ktoré nie je možné v trestnom konaní použiť. Na strane 11 odôvodnenia rozsudku súd uvádza, že poukazuje najmä na rozporuplné tvrdenia obžalovaného, ktorý svoju výpoveď viackrát menil (drogy mal kúpiť pre G. H., potom pre seba, následne mali patriť I. H. ... Takéto tvrdenia v konaní pred súdom nie je možné ako dôkaz použiť, pretože vychádzajú zo zápisnice o výsluchu zadržaného. Súčasná právna úprava neumožňuje prečítať zápisnicu o výpovedi zadržaného podozrivého na hlavnom pojednávaní, teda vykonať ho ako dôkaz, aj keď bol výsluch vykonaný zákonným spôsobom. Tento záver, ktorý je založený predovšetkým na výklade ustanovenia § 258 ods. 4 Tr. por. (pôvodne § 207 ods. 2 zákona č. 141/1961 Zb.) a contrario, bol ustálený aj rozhodovacou praxou najvyššieho súdu. Výsluch podozrivého, ktorý bol podľa § 85 Tr. por. zadržaný, teda nie je možné využiť pred súdom ako dôkaz. Takýto výsluch, vykonaný pred vznesením obvinenia, by mal mať len vstupnú informačnú povahu a jeho obsah by mal slúžiť len na zdôvodnenie zadržania, začatie trestného stíhania a vznesenia obvinenia, prípadne na odôvodnenie väzby (napr. 4Tdo/47/2014 a iné). Toto logicky platí aj v prípade, ak je obsah výsluchu zadržaného premietnutý do výsluchu obžalovaného neprípustnými otázkami, ktorých použitie je v rozpore s vyššie uvedeným. Toto platí aj vo vzťahu k tvrdeniu súdu o nepravdivosti vyjadrenia obžalovaného, že sa liečil z drogovej závislosti, pretože takáto informácia nebola získaná výsluchom obžalovaného vykonaným zákonným spôsobom. Čo sa týka samotného hodnotenia výpovede obžalovaného (str. 11, druhý odsek a str. 15, druhý odsek) aj v prípade, že by vyššie uvedené okolnosti nenastali, súd ustaluje vinu obžalovaného aj s poukazom na spôsob jeho obhajoby, konkrétne že vypovedal nepravdu, popieral určité skutočnosti, čo znamená potlačovanie práva na obhajobu (R 38/1968-II), preto ide o nesprávny postup súdu.

Zákonnosť zabezpečenia dôkazov

Dôvod zastavenia vozidla

V súvislosti so zásahom policajtov proti obžalovanému je potrebné uviesť, že nebol produkovaný jednoznačný dôkaz o tom, že existovalo podozrenie zo spáchania priestupku obžalovaným, a teda dôvod na zastavenie vozidla obžalovaného ako ho prezentujú obaja príslušníci polície.

Súd v odôvodnení rozsudku na strane 13 uvádza, že z výsluchov svedkov J. a C. je teda zrejmé, že policajná hliadka bola pôvodne zameraná na vyvodenie dôsledkov z porušenia dopravných predpisov. Obhajobe nie je jasné na základe akého hodnotenia dôkazov k takémuto záveru súd dospel. Na hlavnom pojednávaní dňa 25. 5. 2022 svedok A. J. uviedol, že si nepamätá prečo vozidlo obžalovaného zastavili (zhodne to uviedol aj na hlavnom pojednávaní dňa 13.10.2021), v závere výsluchu uviedol, že sa im nezдалa jazda obžalovaného.

Svedok E. C. uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 25.5.2022 v úvode svojej výpovede, že vozidlo obžalovaného zastavili, lebo sa dopustil priestupku, zrejme bezdôvodnej jazdy po krajnici, v ďalšej časti výpovede uviedol, že v tom čase sa v okolí Sládkovičova dosť vykrádali domy, pohybovali sa tam autá s cudzími EČ, tak z tohto dôvodu sme ho zastavili.

Obžalovaný a aj svedkyňa A. A. (na hlavnom pojednávaní dňa 27.4.2022) popreli, že by policajná hliadka s nimi riešila nejaký dopravný priestupok alebo že by im vôbec povedali dôvod zastavenia vozidla.

O spáchaní dopravného priestupku obžalovaným neexistuje žiadny relevantný záznam. Z týchto dôkazov nie je možné preto dospieť k záveru, že z výsluchu svedkov J. a C. je zrejmý dôvod zastavenia vozidla obžalovaného ako to uzatvoril súd v odôvodnení svojho rozsudku (str. 13, druhý odsek), domnienky súdu a použitie toho z výpovedí, čo sa súdu hodí do ním zvolenej verzie, nemožno akceptovať.

Vydanie vecí

Obžalovaného a jeho spolujazdkyňu, svedkyňu A. A., podrobili policajti po zastavení vozidla kontrole a prakticky aj nezákonnej osobnej prehliadke a prehliadke vozidla. Ustanovenie § 9 ods. 1 zák. č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore jednoznačne ukladá policajtom v službe povinnosť v medziach tohto zákona vykonať služobný zákrok, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok alebo je dôvodné podozrenie z ich páchania. Týmto je vymedzená zákonná dôvodnosť služobného zákroku. Ak by aj policajti zastavili vozidlo v súlade so zákonom, to čo nasledovalo v súvislosti so zabezpečením dôkazu pre toto trestné konanie, rozhodne nebol postup zákonný.

Obžalovaný bol nezákonným spôsobom donútený predložiť proti sebe dôkaz, na základe ktorého došlo následne k jeho obvineniu a trestnému konaniu. Podľa výsledkov vykonaného dokazovania, obžalovaného dvaja pracovníci polície najskôr vyzvali, aby im vydal veci pochádzajúce z trestnej činnosti, ktoré nekonkretizovali, pričom ho nepoučili, že veci nemusí vydať, čo je potrebné vnímať ako obchádzanie zákona. Súd v odôvodnení rozsudku na strane 13, odsek štvrtý, správne tvrdí, že je dôležité, aby policajt predtým, ako vyzve osobu na vydanie vecí podľa § 898 Tr. por., túto osobu poučil o zákonnej možnosti neobviňovať sám seba a neprispievať k vlastnému sebaobvineniu z trestnej činnosti (rozsudok NS č.k. 3Tdo/11/2013, III. ÚS 522/2021 a iné citované aj v odôvodnení rozsudku)).

Týmto vlastným záverom sa ale súd neriadil a opäť v konaní vykonal selekciu dôkazov, pretože si povybíral z dôkazných prostriedkov len to, čo sa mu do vopred zvolenej verzie hodilo. V odôvodnení rozsudku na strane 15, druhý odsek, súd uviedol, že uveril tvrdeniam svedkov (A. J. a E. C.), a to aj s poukazom na následne vypracovanú zápisnicu o vydaní vecí, ktorá potvrdzuje ich verziu o tom, že obžalovaného poučili podľa Tr. por. pred vydaním vecí.

Obhajoba uvádza skutočné tvrdenia svedkov k tejto otázke v procesne vykonanom dokazovaní:

Na hlavnom pojednávaní dňa 25. 5. 2022 svedok A. J. uviedol, že každého, koho zastavíme, vyzývame, aby dobrovoľne vydal veci, ktoré u seba má a pochádzajú z trestnej činnosti. Tiež uviedol, že postupujú podľa zákona o policajnom zbore. Už si presne nepamätám, či som obžalovaného vyzval ja alebo môj kolega, ani či to bolo podľa zákona o policajnom zbore. Dôležité je tiež vyjadrenie svedka, že obžalovaného poučili pred zadržaním a potom ako vyložili veci na kapotu auta.

Na hlavnom pojednávaní dňa 13. 10. 2021 tento svedok uviedol, že sa jedná o bežný postup, najskôr vyzveme ľudí na predloženie dokladov, identifikujeme ich, a potom sme ich vyzvali na vydanie vecí pochádzajúcich z trestnej činnosti. O akomkoľvek poučení v jeho výpovedi nie je ani zmienky.

Obhajoba namieta, že z tejto výpovede nevyplýva záver súdu o tom, že by bol obžalovaný pred vydaním vecí poučený v súlade s príslušnými ustanoveniami Tr. por. a tvrdenie súdu je založené na svojvôli, pretože svedok povedal celkom jednoznačne, že obžalovaného poučili až po vyložení vecí na kapotu vozidla.

Svedok E. C. uviedol na hlavnom pojednávaní dňa 25.5.2022 v úvode svojej výpovede, že po zastavení sme ho vyzvali (obžalovaného), aby predložil veci pochádzajúce z trestnej činnosti. Dobrovoľne vydal drogy, položil ich na kapotu auta. Následne sme ho poučili a zadriali. Poučili sme ho podľa Trestného poriadku, podľa § 85. Obhajoba uvádza, že túto výpoveď svedok poopravil v otázke poučenia po otázke

prokurátora, pričom však uviedol, že obžalovaného poučili pred vydaním vecí podľa zákona o policajnom zbore (teda nie podľa Tr. por.). Obhajoba namieta, že z tejto výpovede nevyplýva záver súdu o tom, že by bol obžalovaný pred vydaním vecí poučený v súlade s príslušnými ustanoveniami Tr. por. a tvrdenie súdu je založené na svojvôli, pretože aj tento svedok povedal celkom jednoznačne, že obžalovaného poučili až po vyložení vecí na kapotu vozidla.

Súd v odôvodnení rozhodnutia poukazuje na zápisnicu o vydaní vecí zo dňa 20.1.2021, pričom neguje časový okamih jej vzniku, pretože z vykonaného dokazovania je zrejmé, že zápisnica vznikla až na 00 PZ, kde obžalovaný a aj svedkyňa znovu vykladali veci, ktoré vyložili už predtým na kapotu vozidla, a ktoré si museli na príkaz zasahujúcich policajtov vziať späť. Zápisnica o vydaní vecí nebola vyhotovená na mieste, kde k vydaniu malo dôjsť, čo len potvrdzuje nezákonný postup pri zabezpečovaní dôkazu. Toto vyplýva zhodne zo všetkých výpovedí vykonaných na hlavnom pojednávaní. Obhajoba namieta zákonnosť tohto postupu, pretože zákon nedovoľuje postupovať polícii tak, že najskôr zistí, či má obžalovaný pri sebe drogy, prikáže mu ich vyložiť na auto, potom mu ich prikáže vziať si ich opäť k sebe (samozrejme všetko sa deje dobrovoľne) a následne znovu robí úkon vydania vecí podľa § 85a Tr. por., ktorý je tak zákonite postihnutý vadou nezákonnosti a neprípustnosti takéhoto dôkazu v trestnom konaní. Obhajoba poukazuje na rozsudok NS SR č.k. 3 Tdo 11/2013, ktorý rieši situáciu prakticky zhodnú s daným prípadom vo vzťahu k žiadosti policajtov smerujúcej k obžalovanému a spolujazdkyni o vyloženie všetkých vecí, ktoré mali pri sebe na kapotu vozidla. Zhodne situáciu rieši aj 5 Tdo 47/2010 (str. 10, štvrtý odsek). Podľa záverov rozhodnutí NS SR je v rozpore so zákonom, ak príslušník polície vyzýva osobu, ktorá sa mu zdá z nejakého dôvodu podozrivá (napr. je nervózna), vyložiť veci, ktoré by mohli pochádzať z trestnej činnosti. V tejto súvislosti možno poukázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý judikoval, že ani verejný záujem na odhaľovaní, stíhaní trestného činu a potrestaní páchatelia nemôže ospravedlniť taký postup, ktorý zasahuje do samotnej podstaty práva obvineného na obhajobu, vrátane práva nebyť nútený obviňovať sám seba (rozsudok vo veci Heaney a McGuinness v. Írsko z roku 2000). Cieľom policajných orgánov v danej veci nebolo vykonať služobný zákrok, ale zabezpečiť dôkaz pre účely trestného konania, čím obchádzali príslušné ustanovenia Tr. por., čo priamo dokazuje vyjadrenie svedka E. C. na hlavnom pojednávaní dňa 15.5.2011, že v tom čase sa v okolí Sládkovičova dost' vykrádali domy, pohybovali sa tam autá s cudzími EČ, tak z tohto dôvodu sme ho zastavili. Zabezpečenie dôkazu proti obžalovanému v danej veci je v rozpore s ústavným právom nebyť donucovaný k sebaobviňovaniu. Obhajoba poukazuje v tomto smere na judikatúru ESLP, stanovisko Ústavného súdu Českej republiky čk Pl. US-st 30/2010 zo dňa 30.11.2010, ktoré je zhrnutím judikatúry Ústavného súdu Českej republiky k otázke zákazu donucovania k sebaobviňovaniu. Obhajoba pripája na ilustráciu postupov v súdnej praxi rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 4Tos/91/2021.

Skutkové okolnosti

Obžalovaný sa v tejto veci bráni tým, že puzdro s drogami nebolo jeho, v jeho aute sedel aj svedok I. H.. Táto obhajoba obžalovaného nebola žiadnym spôsobom preverená, nezisťovali sa biologické stopy svedka I. H. na zaistených stopách, najmä na drogách a puzdre, v ktorom sa našli. Zasahujúci príslušníci polície žiadali od obžalovaného a svedkyne, aby manipulovali s dôkazmi, čo je neprípustné a nie je možné zistiť, či pri tejto manipulácii nedošlo aj k zameneniu vecí medzi obžalovaným a svedkyňou. Takýmto spôsobom zasiahli orgány činné v trestnom konaní do práva obžalovaného na spravodlivé súdne konanie a vopred odmietli jeho obranu, čo urobil aj súd nasledujúcim postupom a selekciou dôkazov.

Nepreskúmateľnosť rozsudku

Podľa § 168 ods. 1 Tr. por. ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Súd v odôvodnení rozsudku dospel pri právnych východiskách k zhodným úvahám ako obhajoba v otázke, či je možné použiť ako dôkaz veci získané bez poučenia podľa príslušných ustanovení Tr. por. Tieto úvahy už ale neaplikoval na skutočnosti zistené z vykonaných dôkazov, najmä z výpovedí A. J. a E. C., ktoré vyhodnotil v rozpore s nimi uvádzanými skutočnosťami, na čo obhajoba poukazuje v konkrétnostiach vyššie. Súd si vopred zvolil skutkovú verziu a na základe toho posudzoval dôkazy. Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 617 /2000 orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov a nesmie viesť konanie

určitým smerom. Podľa uznesenia NS SR č . k . 3To 4 /2010 zo dňa 2.6.2010, str . 4, aplikácia zásady voľného hodnotenia dôkazov je vlastne nevyhnutným prostriedkom pre náležité zistenie skutkového stavu veci. A práve táto procesnoprávna zásada vyžaduje, aby súd oprel svoje zistenia o vine a treste o jednoznačne zistené a preukázané fakty a nie iba o pravdepodobnosť, či domnienku. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, volí súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov tú, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia.

Výrok o treste

V tomto smere sa odôvodnenie rozsudku na hlavnom pojednávaní rozchádza s odôvodnením v písomnom vyhotovení rozsudku. Skutočnosť je taká, že súd pri ukladaní trestu vychádzal z prevahy prirážajúcich okolností a trest ukladal s poukazom na ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. V písomnom odôvodnení rozsudku je uvedené niečo iné, čo je neakceptovateľné. V každom prípade je potrebné k tomuto uviesť, že súd porušil pri ukladaní trestu zásadu ne bis in idem, teda zákaz dvojitého potrestania za ten istý čin.

Záverečný návrh

Obžalovaný navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.“

Prokurátor sa po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní vzdal práva podať odvolanie.

Odvolací súd rozhodoval o odvolaní na verejnom zasadnutí, ktoré vykonal za prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu a prokurátora. Prokurátor považuje odvolanie obžalovaného za nedôvodné a to z dôvodu, že rozsudok okresného súdu je správny a zákonný vo vzťahu ku všetkým výrokom a preto podané odvolanie navrhuje podľa § 319 TP zamietnuť. Obhajca obžalovaného poukázal na dôvody odvolania, ktoré uviedol písomne. Navrhuje, aby krajský súd zrušil rozsudok súdu I. stupňa a vrátil vec na nové konanie a rozhodnutie. Obžalovaný sa pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Podľa § 321 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,

b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,

c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,

d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,

e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo

f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku.

Odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku o vine a treste, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu

konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné len sčasti. V postupe okresného súdu bola zistená chyba, ktorá spôsobila nesprávnosť výroku o treste v napadnutom rozsudku.

Okresný súd skutok opísaný v obžalobnom návrhu prejednal v celej šírke v súlade s ustanovením § 278 Trestného poriadku a z vykonaných dôkazov po ich vecnom vyhodnotení vyvodil skutkové závery, ktoré z nich vyplývajú, a skutok posúdil podľa znakov trestného činu, z ktorého uznal obžalovaného za vinného.

Z výsledkov vykonaného dokazovania bolo preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku tak, ako mu je kladený za vinu obžalobou a prvostupňovým rozsudkom.

Z odôvodnenia súdu prvého stupňa je taktiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa okresný súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a tiež ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného.

Z usvedčujúcich dôkazov krajský súd poukazuje predovšetkým na výpoveď svedka H., sčasti výpoveď obžalovaného a svedkyne A., výpovede svedkov J. a C., zápisnicu o vydaní vecí, znalecké posudky.

Obžalovaný namieta, že okresný súd oprel rozhodnutie o vine o fakt, že obžalovaný vypovedal rozporuplne, menil svoju výpoveď, čo mal zistiť zo zápisnice o výsluchu zadržaného, ktorá však nemôže byť čítaná na hlavnom pojednávaní, obdobne tak pracoval aj s vyjadrením obžalovaného o liečbe z drogovej závislosti. Krajský súd konštatuje, že námietka je dôvodná v tom smere, že takýto dôkazný prostriedok je nepoužiteľný v konaní pred súdom, nakoľko ak by aj z dôvodov rozporov vo výpovedi obžalovaného, prípadne z dôvodu jeho neúčasti v konaní pred súdom boli splnené podmienky na čítanie jeho výpovede z prípravného konania, použiteľná pre rozhodnutie o vine je výpoveď z prípravného konania vykonaná kontradiktórnym spôsobom, resp. výpoveď po vznesení obvinenia. Rovnako tak nemôže okresný súd vyvodzovať vinu obžalovaného zo samotnej skutočnosti, že tento mení svoje výpovede. Na druhej strane, nie je vylúčené poukázať na spôsob obhajoby obžalovaného, k čomu dokonca nevyhnutne prichádza pri povinnosti súdu vysporiadať sa s obranou obžalovaného. Okresný súd však nezaložil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného len na skutočnosti, že tento menil svoje výpovede, ale na celom rade dôkazov, ktorých význam pre rozhodnutie uviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

Čo sa týka námietok obžalovaného k zákonnosti zabezpečenia dôkazov – k dôvodu zastavenia vozidla, k vydaniu vecí – krajský súd poukazuje na skutočnosť, že drogy, ktorých zadováženie a prechovávanie sa kladie obžalovanému za vinu, neboli nájdené a zaistené pri vykonávaní prehliadky osobného motorového vozidla, ale boli dobrovoľne vydané obžalovaným, čo vyplýva zo zápisnice o vydaní vecí. Zo zápisníc, ako aj z výpovede svedka C. vyplýva, že obžalovaného poučili aj o tom, že dobrovoľným vydaním si môže privodiť trestné stíhanie, a z týchto dôkazov vyplýva aj to, že obžalovaný k vydaniu vecí nebol nijakým spôsobom nútený.

Vzhľadom na odstup času od skutku po výsluchy svedkov – zasahujúcich príslušníkov polície - je zrejmé, že títo si nebudú pamätať podrobnosti služobného zákroku spred vyše jedného roka. A rovnako je z hľadiska obrany obžalovaného a svedkyne A. pochopiteľné, že nepotvrdia poučenie zo strany zasahujúcich policajtov. Či už bolo dôvodom zastavenia vozidla len podozrenie zo spáchania dopravného priestupku (čo potvrdili na hlavnom pojednávaní svedkovia J. aj C.), a či výzvu na dobrovoľné vydanie vecí predchádzala aj potreba preverenia auta s cudzou evidenčnou značkou pohybujúceho sa na miestach častého vykrádania domov, alebo (a zároveň) podozrivé správanie obžalovaného, ktorý si neustále prekladal ľadvinku (tašku) z jednej strany na druhú a bol nervózny, podstatné je, že ani obžalovaný ani svedkyňa A., ktorá bola s obžalovaným v tom čase v aute, nevypovedali o žiadnom nátlaku zo strany polície, a vypovedali, že veci vrátane puzdra čiernej farby v ktorom sa nachádzali plastové vrecká, plastové zatavené injekčné striekačky a plastová nádoba s obsahom drogy, vydal dobrovoľne a bez nátlaku. Výzva na vydanie vecí má podobu opatrenia, keďže je neformálnym rozhodnutím organizačno-technickej alebo operatívnej povahy, a preto nemá formu uznesenia. Formálna stránka vyzvania na vydanie vecí alebo na predloženie vecí môže byť ústna alebo písomná. Ústna výzva sa zaznamenáva do zápisnice o vykonaní úkonu. Zmyslom výzvy na vydanie vecí je zabezpečenie primeranosti úkonu zo strany orgánov štátu, teda aby nemuseli neprimerane zasahovať v prípade, ak je možné požadovaný úkon zabezpečiť tým, že osoba, ktorej je výzva určená, ju dobrovoľne splní, a teda vydá požadované veci a pod..

V ďalšom poukazuje krajský súd na právne úvahy okresného súdu v tomto smere, na stranách 13 až 15 napadnutého rozsudku, bez potreby ich ďalšieho opakovania.

Čo sa týka námietok ku skutkovým okolnostiam, treba poukázať na to, že svedok H. pred súdom uviedol, že v aute, v ktorom sedeli obžalovaný a svedkyňa A. a do ktorého sa aj on na chvíľu posadil, si nevšimol žiadne puzdro, ani nič iné položené na zadnej sedačke. Obrana obžalovaného spočívala

v tom, že veci mal zanechať v aute svedok H. a ide o veci, ktoré patrili tomuto svedkovi, je nelogická, pretože hodnota drog, ktoré obžalovaný vydal, sa pohybuje medzi 2.275,93 až 3.413,89 eur a je vysoko nepravdepodobné, že veci takejto hodnoty (aj keď sa jedná o nelegálnu látku) by svedok H. zabudol v aute obžalovaného. Aj v tomto smere je možné odkázať na odôvodnenie napadnutého rozsudku na strane 11, kde okresný súd správne vyhodnotil, že svedok H. nemal dôvod drogy „podstrčiť“ do auta obžalovanému. V prípade, ak by súd aj pripustil, že s drogami manipuloval aj svedok H. (k čomu namietajú obžalovaný v podanom odvolaní, že bezdôvodne bolo odmietnuté dokazovanie zisťovaním biologických stôp svedka H. na zaistených stopách, teda drogách a puzdre), či už pre prisadnutí si do auta k obžalovanému, alebo v dome do ktorého obžalovaný so svedkyňou A. za svedkom H. išli na návštevu, táto skutočnosť nie je rozhodujúcou pri rozhodovaní o vine obžalovaného, ktorému sa kládie za vinu zadováženie a prechovávanie v skutkovej vete špecifikovaného množstva a kvality psychotropnej látky, pričom aj krajský súd má vinu obžalovaného preukázanú na základe vykonaného dokazovania v plnom rozsahu, pričom nie je rozhodujúca osoba, od ktorej obžalovaný drogy zadovážil, ale to, že obžalovaný príslušníkom polície dobrovoľne vydal vec, ktorú mal pri sebe, pričom obrana obžalovaného, že nevie ako sa drogy k nemu dostali, a že by mohli byť svedka H., bola vyvrátená jednak výpoveďou svedkyne A. a jednak výpoveďou svedka H..

Konanie obžalovaného bolo po právnej stránke okresným súdom správne právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c), písmeno d), odsek 2 písmeno a) Trestného zákona účinného do 30.4.2022.

Keďže všetky dôkazy preukazujúce vinu obžalovaného boli vykonané v súlade so zákonom a ani odvolací súd nezistil dôvod týmto neveriť, osvojil si výrok o vine a právnom posúdení skutku z prvostupňového rozsudku.

Jediné pochybenie okresného súdu vzhladol krajský súd vo výroku o treste. Námietka obžalovaného k rozporu medzi odôvodnením rozhodnutia na hlavnom pojednávaní a v písomnom vyhotovení rozsudku a k rozporu medzi výrokom o treste a odôvodnením tohto výroku je dôvodná. Postupom okresného súdu zároveň došlo zároveň k porušeniu zásady ne bis in idem, pretože ukladal trest s použitím prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona. Takýto postup nie je správny, pretože okolnosť predchádzajúceho odsúdenia bola u obžalovaného zohľadnená ako kvalifikačný moment, ako znak skutkovej podstaty, konkrétne ako okolnosť, ktorá podmienila uplatnenie vyššej trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona a teda nemožno ju pričítať aj ako prirážajúcu okolnosť.

Krajský súd preto napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu. Keďže boli splnené podmienky uvedené v § 322 ods. 3 Trestného poriadku, rozhodol o výroku o treste a spôsobe jeho výkonu sám a uložil mu nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov, pri absencii poľahčujúcich a prirážajúcich okolností, že sa k trestnej činnosti priznal a túto oľutoval a prirážajúcej okolnosti, že už bol za trestný čin odsúdený.

V rámci trestnej sadzby (10 až 15 rokov), je podľa názoru krajského súdu primeraným trestom trest odňatia slobody uložený na spodnej hranici trestnej sadzby. Takýto trest u obžalovaného plne zodpovedá požiadavkám zákona.

Krajský súd nenechal výrok o zaradení obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody v súlade s ustanovením § 48 ods. 4 písm. b) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko odvolanie bolo podané len v prospech obžalovaného. A v súlade s rozhodnutím okresného súdu rozhodol aj o treste prepadnutia veci.

Bezo zmeny zostali výroky o uložení ochranného liečenia obžalovanému a o uložení ochranného dohľadu, tak ako o nich rozhodol okresný súd v napadnutom rozsudku.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.